

Sygnatura akt II C 57/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 10.567,91 zł ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7935,88 zł (siedem tysięcy dziewięćset trzydzieści pięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zwraca pozwanemu na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 320,06 zł (trzysta dwadzieścia złotych sześć groszy) z kwoty uiszczonej w dniu 16 marca 2015 roku, zaksięgowanej poz. (...) / (...) tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1343,14 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści trzy złote czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II 57/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 stycznia 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., P. R. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz swoją rzecz kwoty 5 100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 24 maja 2012 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym numer (...) 99KJ stanowiący własność J. B.. Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał ochronę ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel ustalił koszty naprawy pojazdu J. B. na kwotę 7 899,13 złotych brutto. Powód zakwestionował wycenę dokonaną przez pozwanego. Zlecił wykonanie prywatnej ekspertyzy, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 17 826,21 złotych. Dochodzona pozwem kwota oscyluje w granicach wartości uzasadnionych ekonomicznie kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) wskazanej w prywatnej ekspertyzie z uwzględnieniem kosztów jej sporządzenia a różnicą wypłaconej przez pozwanego kwoty odszkodowania. Powód

zawarł z J. B. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu w stosunku do pozwanego, a wynikającą ze szkody w przedmiotowym pojeździe w związku ze zdarzeniem z dnia 24 maja 2012 roku.

(pozew k. 2-6, pełnomocnictwo k.7)

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 lutego 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska podniósł, że pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne, które zakończyło się wydaniem decyzji o przyznaniu odszkodowania w kwocie 7 899,13 zł tytułem kosztów naprawy. W toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień powstania szkody wynosiła 15.900 zł. Tym samym wysokość kosztów naprawy w kwocie wskazanej przez powoda jest ekonomicznie nieuzasadniona, co sprawia, że szkoda powinna być likwidowana metodą różnicową. Strona pozwana podnosiła, iż samochód poszkodowanego przed zdarzeniem szkodzącym posiadał inne uszkodzenia niepozostające w związku ze szkodą z maja 2012 roku. Kwestionowała też kalkulację powoda jako dokument prywatny błędnie opisujący zakres uszkodzeń, koniecznej naprawy i jej koszt.

(odpowiedź na pozew k. 27-28, pełnomocnictwo k. 29, odpis KRS k. 30-34)

W piśmie procesowym z dnia 16 czerwca 2015 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 5 467,91 złotych, wnosząc tym samym o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 10 417,91 złotych tytułem odszkodowania niezbędnego do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 150 złotych tytułem poniesionych kosztów sporządzenia prywatnej opinii przez niezależnego rzeczoznawcę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty. Wskazano, iż zmiana powództwa wynika z wniosków zawartych w opinii biegłego sądowego, który ustalił koszty naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych w wysokości 18 317,04 zł. Nadto koszty sporządzenia prywatnej ekspertyzy pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, które szkodę wywołało.

(pismo procesowe k. 114-116)

Pełnomocnik pozwanego w piśmie z dnia 25 września 2015 roku podniósł, iż przy ustaleniu kosztów naprawy w kwocie 18 317,04 złotych oraz wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym w wysokości 17 300 złotych, szkoda winna zostać rozliczona jako szkoda całkowita. Należne powodowi odszkodowanie zamyka się w kwocie 6 300 złotych jako różnica pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością pozostałości pojazdu ustaloną na aukcji internetowej wynoszącej 11 000 złotych. Pozwany zwrócił uwagę, że powód domaga się zasądzenia odszkodowania przy uwzględnieniu kwoty 18.314,04 zł i uwzględnieniu oryginalnych części do naprawy, nie dopuszczając alternatywnego rozwiązania.

(pismo procesowe pozwanego k. 138-139)

W piśmie z dnia 6 października 2015 roku pełnomocnik powoda odnosząc się do wniosków zawartych w opinii biegłego, uwzględniając że koszty naprawy przy zastosowaniu części zamiennych o jakości Q, wynoszą 15 835,01 złotych, czego powód nie kwestionuje, wskazał iż zasadne jest powództwo w zakresie kwoty 8 085,88 złotych obejmującej kwotę 7 935,88 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 150 złotych tytułem kosztów sporządzenia prywatnej opinii wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty. To, że powód rozszerzył powództwo uwzględniając maksymalny koszt naprawy skalkulowany w oparciu o ceny części oryginalnych nie przekreśla możliwości uwzględnienia powództwa w oparciu o podane obecnie założenia. W razie przyjęcia iż szkoda winna zostać rozliczona jako całkowita, powództwo zasadne jest w kwocie 300,87 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwocie 150 złotych tytułem kosztów sporządzenia opinii prywatnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2012

roku do dnia zapłaty. Powód podkreślił, że pozwany jako profesjonalista rozliczył szkodę metodą kalkulacji kosztów naprawy. Z ostrożności procesowej pełnomocnik powoda wniósł o nieobciążanie powoda kosztami postępowania.

(pismo procesowe powoda k. 144-144 odw.)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 maja 2012 roku w Ł. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność J. B.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne, zgłoszenie szkody k. 47-49)

Po zgłoszeniu szkody w dniu 25 maja 2012 roku, w toku postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanego J. B. na podstawie decyzji z dnia 15 czerwca 2012 roku odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w kwocie 7 899,13 złotych.

(zgłoszenie szkody k. 47-49, decyzja k. 52)

Koszt naprawy powstałych w dniu 24 maja 2012 roku uszkodzeń pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przy uwzględnieniu technologii naprawy, średniej stawki za roboczogodzinę w regionie (...) w warsztatach nieautoryzowanych w wysokości 90 zł oraz uwzględniając zastosowanie części oryginalnych i alternatywnych o jakości Q wynosi 15 835,01 zł brutto. Użycie części zamiennych o jakości Q gwarantuje przywrócenie pojazdu do prawidłowego stanu technicznego i wizualnego.

Wartość przedmiotowego pojazdu na dzień powstania szkody wynosiła 17 300 złotych, a w stanie uszkodzonym po wyżej wskazanym zdarzeniu, wynosiła 9 100 złotych.

(pisemna opinia biegłego sądowego Z. G. k. 79-82 z zał. 83-101, pisemna opinia uzupełniająca k.128-130 z zał. k. 131-136)

Samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został sprzedany przez jego właściciela J. B..

(zeznania powoda k. 118)

J. B. zawarł z P. R. w dniu 30 października 2014 roku umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność przysługująca mu względem (...) SA z tytułu uszkodzeń i kosztów z tym związanych pojazdu marki M. o nr rej. (...).

(okoliczności bezsporne, umowa przelewu wierzytelności k. 16)

J. B. zlecił sporządzenie prywatnej ekspertyzy zakresu uszkodzeń pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku kolizji z dnia 24 maja 2012 roku oraz ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy. Koszt sporządzenia prywatnej wyceny wyniósł 150 zł.

(okoliczności bezsporne, faktura VAT nr (...) k.22, kalkulacja k. 19-21)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego należy odnieść się do wartości dowodowej złożonej w niniejszej sprawie wraz z pozwem kalkulacji naprawy. Dokument ten sporządzony został na zlecenie poszkodowanego i jest

oparty jest na oświadczeniach zleceniodawcy. Nie budzi zatem wątpliwości, że ten środek dowodowy stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego na okoliczność ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 24 maja 2012 roku oraz wartości pojazdu przed powstaniem szkody i wartości pojazdu po jej powstaniu. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu oraz wątpliwości stron. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Po sporządzeniu przez biegłego opinii uzupełniającej i ustosunkowaniu się do zagadnień podniesionych przez pełnomocników stron, ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego sądowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie poza sporem stron pozostawała kwestia odpowiedzialności cywilnej pozwanego ubezpieczyciela za skutki zdarzenia drogowego. Odpowiedzialność taka została przez stronę pozwaną przyznana i wynikała z umowy ubezpieczenia OC zawartej ze sprawcą powyższego zdarzenia drogowego. Niemniej jednak między stronami powstał spór, co do sposobu i kryteriów ustalania szkody powstałej w pojeździe.

W tym miejscu należy wskazać, iż P. R. był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w charakterze powoda w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanego wierzytelności z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509§1 i 2 k.c. Powód może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę,

której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze).

Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się, że ubezpieczyciel w istocie jest zobowiązany tylko do odszkodowania pieniężnego, zarówno przy restytucji dokonanej przez osobę trzecią na zlecenie poszkodowanego lub przez samego poszkodowanego, jak i przy spełnieniu roszczenia o treści pieniężnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29.01.2002r, V CKN 682/00, LEX nr 54343). Powód takiego wyboru dokonał, żądając od pozwanego wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się właściwie do ustalenia, jaka jest odpowiednia suma pieniężna, którą powinien wypłacić powodowi pozwany zakład ubezpieczeń.

W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Jeżeli właściciel uszkodzonego samochodu żąda przywrócenia stanu poprzedniego poprzez naprawę samochodu, sprawca szkody nie może mu narzucić innej formy odszkodowania, w szczególności polegającej na tym, by poszkodowany poddał kasacji uszkodzony pojazd i poprzestał na odszkodowaniu w postaci różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości. Tylko w przypadku, gdyby remont samochodu okazał się niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się takiej formy odszkodowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93).

Nie ulega wątpliwości, że funkcja kompensacyjna odszkodowania musi być realizowana przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji poszkodowanego. Aby odszkodowanie odpowiadało wymaganiu pełnego naprawienia szkody, musi uwzględniać realia konkretnej sprawy i nie powinno prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Za ugruntowane w orzecznictwie można uznać stanowisko, stosownie, do którego odszkodowanie może ulec stosownemu obniżeniu, gdyby okazało się, że użycie nowych części i materiałów do naprawy uszkodzonego pojazdu prowadziło do wzrostu jego wartości (tak Sąd Najwyższy: w uchwale z 12.04.2012r, III CZP 80/11, opubl. www.sn.pl; w postanowieniu z 24.02.2006r, III CZP 91/05, opubl. L.; w wyroku z 11.06.2003r, V CKN 308/01, opubl. L.).

Powód dokonał wyboru, żądając ostatecznie od pozwanego wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, stanowiącej równowartość kosztów naprawy uszkodzonego samochodu. Z kolei pozwany ostatecznie wskazywał, iż koszty naprawy pojazdu uznać należy za niecelowe i ekonomicznie nieuzasadnione, żądając ustalenia, iż szkoda w tym pojeździe miała charakter szkody całkowitej.

Jak wynika z opinii biegłego Z. G. (2), kalkulacje kosztów naprawy ubezpieczyciela i zlecona przez powoda prywatnemu rzeczoznawcy wykonane były w różnych systemach A. i E., jednakże są one zbieżne w zakresie kwalifikacji

uszkodzonych elementów nadwozia pojazdu. Biegły podkreślił, iż zakresu uszkodzeń wynikający z tych kosztorysów odzwierciedla zakres uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 24 maja 2012 roku.

W oparciu o wnioski zawarte w opinii biegłego, ustalono iż istnieje ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu uszkodzonego na skutek zdarzenia z 24 maja 2012 roku. Skoro zatem istnieją przesłanki do uznania, iż naprawa przedmiotowego pojazdu była opłacalna, celowa i ekonomicznie uzasadniona, kwota świadczenia należnego powodowi powinna zostać określona według wysokości kosztów naprawy pojazdu. Brak podstaw do przyjęcia, w ślad za twierdzeniami strony pozwanej, iż szkodę w pojeździe powoda powinno wyliczyć się jako szkodę całkowitą. Nadto, biegły w wydanej opinii wskazał, iż naprawa przy zastosowaniu części oryginalnych i zamienników gwarantuje pełną restytucję pojazdu.

Kierując się przytoczonymi wyżej względami, wysokość szkody określić należało na kwotę 15 835,01 złotych. Różnica pomiędzy kosztami naprawy obejmującymi całość powstałych uszkodzeń w wysokości 15 835,01 złotych a świadczeniem dobrowolnie wypłaconym przez stronę pozwaną w wysokości 7 899,13 złotych wyniosła 7 935,88 złotych i taką kwotę Sąd od pozwanego zasądził na rzecz powoda.

Dalej idące żądanie pozwu w zakresie odszkodowania za poniesione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu podlegało oddaleniu jako niezajdujące poparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Powód żądał zasądzenia także kwoty 150 zł. za sporządzenie kalkulacji na prywatne zlecenie. Wskazać należy, iż co do zasady roszczenie o zwrot kosztu sporządzenia takiej kalkulacji jest uzasadnione, kiedy sporządzenie przez poszkodowanego ekspertyzy w postępowaniu przedsądowym, dokonane jest celem wykazania zasadności swojego roszczenia. Ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody (por. wyrok SN z dn. 30.02.2002 r., V CKN 908/00, uchwała SN z dn. 18.05.2004 r., III CZP 24./04 w L.).

W ocenie Sądu roszczenie powoda w tym zakresie jest bezzasadne. W niniejszej sprawie znany był sprawca zdarzenia, okoliczności zdarzenia oraz ubezpieczyciel. Z akt sprawy wynika, że po zgłoszeniu szkody i przeprowadzeniu postępowania pozwany wypłacił powodowi kwotę bezsporną. W ocenie Sądu opinia sporządzona na zlecenie powoda nie była przydatna, a jej koszty nie są uzasadnione.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd powództwo w tym zakresie oddalił.

Odsetki od zasądzonej kwoty zasądzonej zostały zgodnie z żądaniem powoda. Stosownie do art. 817 k.c., zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a w każdym razie nie później niż w ciągu 14 dni od wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności. Wypłatę odszkodowania w terminie dłuższym niż 30 – dniowy należy traktować jako wyjątek, usprawiedliwiony jedynie szczególnymi okolicznościami danej sprawy, a nie jako regułę.

Mając na uwadze fakt, że szkoda została zgłoszona w dniu 25 maja 2012 roku, termin wypłaty odszkodowania upłynął w dniu 25 czerwca 2012 roku. Powód żądał zasądzenia ustawowych odsetek od dochodzonej pozwem kwoty od dnia 7 lipca 2012 roku, zatem należało żądanie powoda w zakresie początkowej daty odsetek uwzględnić w całości.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił pozwanemu ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 320,06 zł tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi 75,10 % dochodzonego roszczenia, w takim stopniu wygrał on sprawę i w takim procencie pozwany powinien ponieść koszty procesu. Łącznie koszty poniesione przez strony wyniosły 3 625,94 złotych. Strona powodowa wydatkowała 2 246 złotych (w tym: 255 zł tytułem opłaty od pozwu, 274 zł tytułem opłaty od rozszerzonej części powództwa, 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłat skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 500 zł zaliczki na biegłego). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 1379,94 złotych (w tym: 1 200 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 179,94 złotych zaliczki na biegłego). Powód powinien ponieść 24,90 % wszystkich kosztów, tj. 902,86 zł, a poniósł 2246 zł, zatem różnicę w kwocie 1343,14 zł Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego.

Opłata za czynności pełnomocników stron w osobie radców prawnych została ustalona w oparciu o § 6 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz.U. 2013 poz. 490 t.j.)